



## Lindič in Krajnc z novo prvenstveno smerjo

# Uspelo jima je!

Celjska **alpinista**, ki sta lani preplezala in poimenovala prvenstveno smer Lepotica in zver na Rjavino, sta, kot sta obljubila, letos odšla v Patagonijo, kjer ju je čakal projekt, ki sta ga pripravljala že od leta 2022. V Argentini sta se tretjič lotila nove smeri, ki jima je do zdaj ni uspelo preplezati. A tokrat sta prišla do vrha.

## JANZE FRIC

Vrhunska celjska **alpinista** Luka Krajnc in Luka Lindič, oba člana **Planinskega društva** Celje – Matica, sta med 23. in 26. februarjem preplezala 500-metrsko prvenstveno smer v južni steni Poincenota, ki sta jo poimenovala Pot. Pred tem sta poskusila že dvakrat, a sta ju v prejšnjih dveh poskusih ustavila skalni podor in slabo vreme. Za letošnji uspešen vzpon sta potrebovala približno 30 ur zahtevnega plezanja, v steni sta tudi trikrat bivakirala.

## V tretje gre rado

Luka Krajnc in Luka Lindič sta tako kot lani Lepotico in zver letos novo prvenstveno smer v Patagoniji preplezala v tretjem poskusu. V Argentino sta odpotovala sredi januarja, a sta lahko šele proti koncu februarja izkoristila vremensko okno in v južni steni 3002 metra visokega Poincenota preplezala novo smer, ki sta jo poimenovala Pot. »V sozvočju s spremembami, ki so se nama v ciklu trajanja tega projekta dogajale, ter z zgodovino najine naveze sva se odločila smer poimenovati Pot. Kot vedno je bilo tudi tokrat vredno čakati,« je ozadje poimenovanja smeri pojasnil Luka Krajnc.

Pred dvema letoma sta **alpinista** steno, ki sta jo letos preplezala, obiskala dvakrat. »Pred največjim vremenskim oknom tiste sezone se je zame odprava žal predčasno kon-

čala, Luka pa je s prijateljem Fidelom odšel po opremo, ki sva jo pustila pod steno. Na srečo nista odšla plezat, kot sva to imela v načrtu midva, in sta posledično budilko nastavila na poznejšo uro. A še preden se je zdanilo, se je zgodil eden večjih podorov v zadnjem času in osuplo sta opazovala gmote skal, ki so se valile ter nekatere celo preluknjale višje nameščene šotore na Polacosu. Oprema je zato nehote ostala pod steno,« se spominja Krajnc.

Leto kasneje sta se vrnila pod steno, a sta ju slabo vreme in negotovost glede podora preteklo sezono preusmerila v lažje cilje. A to ju ni odvrnilo, zato sta se letos vrnila v Argentino.

## Pravo vreme šele februarja

»V tretje gre rado, pravijo, in tudi uspeh preteklo sezono, ko sva splezala prvenstveno smer na Rjavino, nama je potrjeval to tezo, zato sva sredi januarja letos ponovno odšla v patagonsko poletje,« se spominja Krajnc. A prvi mesec leta jima vreme ni bilo naklonjeno.

»Konec februarja in polna luna ponavadi prineseta kakšno večdnevno okno lepšega vremena in tudi tokrat so obeti kazali v to smer, a kot da stvari ne bi bile dovolj začinjene, je zadnje neurje dan pred izboljšanjem večino sten odelo v sneženo obleko.

Najina se je zaradi strmine na srečo temu izognila, zato sva kljub mrazu začela snežen dostop ter prvi dan splezala osem raztežajev in bivakirala. Drugi dan sva dopoldne preplezala še preostale znane metre in nadaljevala v neznanu. Po nekaj tehničnega plezanja so sledile sanje vsakega plezalca novih smeri v obliki neverjetnih prehodov in prvovrstne skale. Nestrpno sva pogledovala navzgor in bila nagrajena z odlično polico za bivak sredi strme stene. Tretji dan naju je za zajtrk pričakala previsna poč, potem pa še široka streha in popoldne sva se znašla na manj strmem terenu. Zadnjih dvesto metrov lažjega plezanja sva si delila z Whillansovo smerjo, a sta se utrujenost in teža opreme, ki jo je bilo treba začeti nositi, začeli že precej poznati. Na vrhu sva bila nagrajena s skorajšnjim brezvetrjem in z živo žarečim sončnim zahodom. Bilo nama je jasno, da sva se znašla v trenutku, ki ga redko doživimo. Dvajset metrov pod vrhom sva si na zagodenem balvanu pod streho uredila še tretji bivak ter ob nepozabni predstavi narave in prijetnem pogovoru počasi zaspala,« je pripoved nadaljeval Krajnc.

## Po osvojenemu vrhu še pot navzdol

**Alpinista** sta sestopila po smeri Whiskey time v vzhodni steni, se uspešno znašla med opastmi in razpokami do Lagune De los Tres ter zvečer peti dan po odhodu utrujena prišla nazaj v El Chalten.

»Največji izziv Poti je bil najprej verjeti, da je v sre-

dnjem delu mogoče najti prehod v navidezno skoraj neprelozljivem terenu. Na koncu prve sezone sem bil z lokalnim prijateljem Fidelom priča ogromnemu skalnemu podporu, kjer se dostopa do najine smeri. Kar nekaj dni opazovanja, razumevanja in premlevanja sem potreboval, preden sem si drznil ponovno po isti poti, ki še vedno ni popolnoma varna. Z nekaj taktike se da do neke mere vplivati na varnost. V smeri je letos vse potekalo gladko, jasno nama je bilo tudi, da žanjeva delo treh sezon. Občutek na vrhu je bil neverjeten in zadovoljstvo je bilo veliko,« je svoje doživljanje Poti opisal še Luka Lindič.

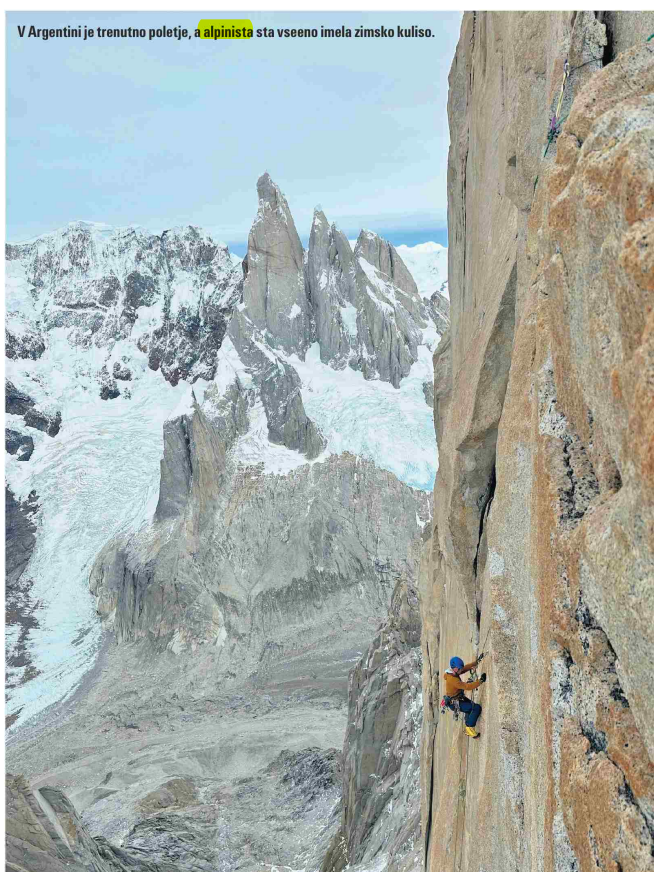
Foto: Luka Lindič



Alpinista pred prvo nočjo v steni



Luka Krajnc in Luka Lindič na vrhu Poti



V Argentini je trenutno poletje, a alpinista sta vseeno imela zimsko kuliso.

